

FEJÉRMEGYEI NAPLÓ

Novam ephemeriden, cui titulus „Fejérmegyei Napló“ a vobis institutum ad cat olicarum partium proposita promovenda, id equidem probamus libenter (Az általatok katolikusok törekvéseinek előmozdítására „Fejérmegyei Napló“ cím alatt létesített új lapot mi örömmel helyesljük XIII. Leó pápa Zichy Nándor grófhhoz, 1895. március 6-án.)

Előfizetési árak:

1 évre 12 kor., ¹/₂ évre 6 kor., ¹/₄ évre 3 kor.
Egyes szám ára 10 fill.

Felolós szerkesztő:

BILKEI FERENC.

Megjelenik: kedden, csütörtökön és szombaton este.

Szerkesztőség és kiadó-hivatal: **Szent-István-tér 1.**

Egyes számok kaphatók: a dohány, öszdékben.

A türelem határa.

A magyar föld birtokosainak úgy látszik kevesebb jutott a birkák gyapjájából, mint a birkák érényéből: a türelemből. Olvassa csak valaki át a három fajta szociáldemokraták újságait, nap nap után alig talál más egyebet bennük, mint a földbirtokos-osztály ellen való uszítást, a magyar földbirtokosság lekicsinylést, pellengérré állítását.

Nincs a haza legerjeitettebb zugában történő bármily apró visszaélés, amiről a szociáldemokrata újságok tendenciózus tudósításokat ne közölne. Ha egy méltán elkeseredett gazdatiszt tetteleg megfenyít egy Istentől elragaszkodott parasztyereket, ha valamelyik főszolgabíró a törvény alapján betilt egy munkásgyűlést, vagy pedig elítél egynehány szerződést szegő munkást; ha valamely földbirtokon a fővárosban élő szociáldemokrata vezérek felfogása szerint nem elég magas a munkabér: mindez elegendő ahhoz, hogy a Népszava, a Paraszt Újság, a Szabad Szó, a Földművelő, meg, tudja a jó ég mi, minden nevű lapjai a szociáldemokratáknak legazembezezenek, zsarolnának, barbárnak, népnyzónak, vadállatnak neveznek mindenkit, akinek csak egy pár hold földje is van a hazában valahol.

Akik valaha megírják ennek a kornak kultur-történetét, pirulva veszik a tollat a kezükbe, főleg ha a mostani idők szociáldemokrata munkásságát akarják méltóan jellemezni. Azt vár-

hatna az ember, hogy a XX-ik században, a művelődésnek, az előrehaladásnak ebben a korszakában nincs rétege a társadalomnak legalább az európai kontinensen, amely kötelezőnek ne tartaná magára nézve a művelés legelőbbszabályait. Sajnos, nincs így. A szociáldemokrata sajtóorganumok, ennek az ellenkezőjét bebizonyítják. Ennek a sajtónak a hangja olyan, mint a tengerparti városok matröz csapszékeié, amelyekből kihalt az egyéni tisztesség, az emberiség, amelyek látogatóit a nyershusra, prédára leső vadállattól csupán csak az választja el, hogy két lábán járnak és emberi hangon beszélnek.

A szociáldemokrata lapoknak is minden napra kell egy adag nyershus, egy eleven „börkabatos“ vagy „cezerholdas“. A legnagyobb kéjérzettel bánnak el egy-egy finomabb falattal. Apróra boncolják és izenként mutatják be, a mezők munkás népének. Ime lásd szegény proletárja a magyar földművelésnek: ez az ember, akit az Ursten véletlenül földbirtokosnak teremtett, képes lenyúzni a bőrdet, képes kiszívni a véreket. A legnagyobb gyönyörűsége abban telik, ha egy hős reketyebekor tövében pófekelve nézheti, amikor te a legforróbb napon izzadva vágod a kalászatokat és gyűjtöd garmadába neki a termést, aminek az árán ő majd egy-két hónap múlva a fővárosi vagy külföldi mulatóhelyek ledér hölgyeit fogja itatni pezsgővel s megrakni drága ékszerekkel. De ne gondold ám jámbor atyámia,

hogy csak ez az egy ember ilyen. Olyan a szomszédja is, olyan a harmadik határbéli földbirtokos is, mind ahány ebben az országban van. Egytől-egyig a te véreket szívja és a te keserves munkád teszi lehetővé, hogy nap nap után egyebet ne csináljon, mint kenyéljen és kiélvezzen minden földi jót.

Ebben a modorban irnak nap nap után a magyarországi szociáldemokraták újságjai. Nincs erre a modorra és hangra példa egyetlen külföldi állam sajtójában se. Egyedül csak a magyar sajtóban, mert sajnos, a szociáldemokraták újságjain kívül ugyanígy irnak és beszélnek ma már a „társadalomtudósok“ is, így ir a nemrég bukkott rendszer valamennyi újságja is. Nem hiába, hogy szoros övettség áll fenn mind a három között; mind a hármán az új Magyarország megteremtésén fáradoznak, jobb ügyhöz méltó igyekezettel, szinte kétségbeesett erőfeszítéssel a saját eszük szerint.

A magyar földbirtokos-osztálynak ez a szűnet nélkül való sárbarántása már elég jó ideje folyik, itt volna a legfőbb alkalom arra, hogy a magyar földbirtokosai visszazárazmazzassák, a különben becsülni való erőnyüket: a türelmet, a birkához. Itt volna a legfőbb ideje annak, hogy a magyar gazdák füle kinyíljen és meghallja a mezőgazdasági munkáslép körében folyó lázítást. Itt az ideje, hogy a magyar földbirtokos-osztály felvesse azt a kérdést, vajjon az ő munkássága

A FEJÉRMEGYEI NAPLO TÁRCAJA.

Pista bácsi.

A beledi* templom minden karácsony ünnepén szokatlanul különös volt. Az oltár előtt hatalmas asztal, tele frissen párolgó kenyérral, melynek illata jóízűen hullámkzik a templom levegőjében. Az asztal alatt egy-két zsuppkéve, körülötte kisebb nagyobb zsákokban bab, krumppli és egyéb élelem. Maga az oltár ezekre a különös mindenségekre csodálkozva néz és a gyertyák kíváncsian pislognak feléje. Az apostolok korából mintha enyhe szellő áramlanék: szüzi tiszta, szeretetről susogó szellő. És az ember édesen álmódzik az postoli időről, szinte kár, hogy a fölhangzó orgona erre zavarólag hat. Kissé hajlott testü, gyors mozdulatu pap sürgöcsölök a meg- rakott asztal körül, mintha a régi századok dia- konusa volna: mosolyogva és hálálkódva veszi át a szegények számára az alamizsnát és a frissen sült kenyerek puposra halmozódnak az asztalon, és az asztal körül a zsákok száma szaporodik. A szentély egészen megtelik és az a gyorsan tipegő pap mindig frissebb lesz a lelki gyönyör- nek tüzetől. . . Ilyen készüllet várja az éjféli misét, a szent ünnepet.

Az a hatalmas lelkü ember, a beledi pap, a Pista bácsi. Óriási sziv, akit a szegények iránt való szeretet ilyen tetre ragad. . . Micsoda ka-

racsony tudoit ez teremteni, micsoda szent bámulással bámeszködztek maguk a szentelt gyertyák az oltárról az asztalra, amelyen a szegények kenyere halomszám volt; azokra a szájakévékre, melyek a szegény Jézus jászolyát puhára vetették és arra a sok élmiszerre, melyet a szegények számára hordták össze az emberek a született Jézus nevében.

Ó maga nyitotta meg az adakozók sorát minden karácsony előtti napon egy kemence sütet kenyérral és jöttek utána a többi tehetősek és hordták az oltár elé az alamizsnát. Ilyen dolgozhoz nem közönséges lélek kell és ilyen volt a beledi pap, aki minden korlátot széitört a szivében és mindent elúszott onnan, hogy teljes hatalommal a szeretet uralkodjék benne. Predikációinak kezdete, közepé, vége egyre ment; adakoz- zatok! szeressétek a szegényeket! . . . A bün- sök számára is, akik nála gyónnak, ez volt a penitenciája: alamizsnalkodjál. Voltak fűsvények, akik ki akartak bujni a súlyos penitencia alól és alkudoztak ilyféle mód: „hát Miatyánkot ne mondjak? Nem lenne jobb?“ De ő szent harag- gal rájuk pörölt: „semmi Miatyánk! . . . alamizsnalkodjál!“ Ő maga pedig mivel mindig ki- fosztotta magát mindenből és gazdag plebaniájá- ban örökké koldus volt (hogy felt a végrehajto- tól! . . . adóra soha sem tellett . . . Istennem! pedig lefoglalni valója sem volt!) és mikor már nem volt mit adakozni: akkor a szent miséje után össze- kuporodott az oltár lépcsőjének az alján, mint aki igen szánandó és tehetetlen lény ezen a világon és elkezdett imádkozni a — szegényekért. Ki- csinnyé gűcsörödött, mint valami pontocska, az arca szinte a követ csokolta. És igen igen bele- mérült az imádságba, kereste, hogy kik minde- nekért kellene imádkozni és fűszedte lelke ölébe

a rengetek sok ismerősöket, akik az ő apostoli munkájában segítenek neki munkálkodni és mi- kor már igen-igen sokakért imádkozott egészen a kimerülésig, akkor mindig még valami kima- radhatatlant fűzött a följajlásába: „imádkozunk a szegény lengyelekért!“ . . . Ugyanekkor ráte- kintett a kis ministerére, aki már ájuldozott a hosszas térdeleltől, hogy valamiképpen ő se ma- radjon ki, azért hozzátette: „te érted is, Jánoska!“ azután susogva és szemérmesen az alázattól: „meg a szegény beledi papért!“ . . .

Ahogy áradozott a szive, kifogyhatatlan volt az imádságos szándéka, melyben állandó volt a szegény lengyelekért való megemlékezés. Mert a szeriet mellett a szabadság érzése lángolt a szivében. Apostoloskodott karddal a kezében a szabadságharcban és fájdalomba borult a lelke, ha a szegény lengyelekre gondolt, akik a nemze- tek boldogító szabadságát elvesztették.

Szabadság! ez volt az eszményképe. En tudom, hogy ő ezt a legfényesebb értelemben ér- tette: nem csak a szabad hazát, szabad nemzetet, hanem a szabad szivet, mely függetlenül fűrd- hetik a szeretetben. Azért undorodik mindentől, ami béköt rakhatott volna a lélkére; megvetette a pénzt és csak addig remegett érte, míg a sze- gényeknek nem adhatta; megvetette a rangot, ki- tünést és habár nemes előkelő családból szá- mazott, mégis elvépte tette: akkora nemes az ember, amekkora szeretet van benne az embertár- sak iránt. Szabad is volt, mint a madár és a lelke vig, naiv, édesen csapongó, mint a gyermeké. Az embereket is úgy becsülte, ahogy azok sze- retetni tudnak; bizonyos tekintetben ez a becsülése szertelenségbe csapott át. Például urnapi körme- neten meg-mcgállította a processziót; szakramen- tummal a kezében így szolt: „várjunk, edes

* Sopronmegyei nagyközség, ahol a jó szivéről és gyógyításáról messze földön híres kisfaludi Kisfaludy István (Pista bácsi) ötvennégy évi folytonos szegényekben plebánuskodott. A plebánia dusan jövedelmez.

kizárólag a földbirtok termékeinek eladásából és az így kapott összeg eltivornyázásából áll-e? Föl kell végre vetni azt a kérdést, hogy az a bizonyos „börkábát” és azok az „ezerholdak” a magyar állam fentartásában és fejlesztésében vannak-e oly hatalmas tényezők, mint a szociáldemokraták által orránál fogva vezetett földművelő munkánép:

Ha e kérdésre a felelet az lesz, hogy *igen*, akkor a magyar földbirtokosságnak s azok szervezeteinek önönmaguk iránt tartozó kötelességük a szociáldemokrata sajtó elvadult hangjának megfékezését követelni. Álljanak talpra a gazdasági egyesületek és kérjenek orvoslást erre a ma már tarthatatlan helyzetre. Álljanak talpra egyenként azok a gazdák is, akiket tollára vesz a szociáldemokrata sajtó és kérjenek bírói oltalmat meghurcoltatásukért.

Nehéz kérdés az, vajjon a gazdasági egyesületek a preventív intézkedéseket is szorgalmazzák-e, vagy pedig csak a sajtó útján elkövetett bűnök utólagos szigorú megbüntetését kéri. A sajtószabadságra szükség van, a sajtószabadság lényege pedig az, hogy gondolatait mindenki szabadon leírhatja és közölheti mással. A szociáldemokrata sajtó fektelenkedése valóban gondolkozóra ejtheti a magyar gazdákat, nem-e volna szükség oly törvényes intézkedésekre, amelyek a társadalmi rend ellen való igazgatást, az egyéni tisztességbe való rendszeres beegazósítást, az alacsonyabb műveltségű munkánép erkölcsi világának nap-nap után való fellorgatását teljesen lehetetlenné teszik, olyformán, hogy az erre vonatkozó közlemények kinyomatását és terjesztését is eleve eltiltják.

Ennyire talán még nem jutottunk. Bármily komoly is a helyzet, oly felfordult állapotok talán még sincsenek, hogy a sajtó megcenzurálására gondolni lehetne, már csak azért sem, mert a közelmúlt megmutatta, hogy ez mennyire két-élű fegyver.

Arra azonban feltétlenül szükség van, hogy különösen a társadalmi béke, a társadalmi rend ellen irányuló sajtóbűnököt kerülhetetlenül üldözzék és megtorolják. Elejét kell továbbá venni

annak, ami most nagyon is divatos, hogy a szociáldemokrata lapok egy-egy inkriminált közlemény írója helyett strohmanokat állíthatnak a bíró elé. Gyorsítani kell a sajtóvétségeken az igazságszolgáltatás menetét is. Ha a papírra vetett bűnös gondolat a mai viszonyok közt 24 óra leforgása alatt az ország legtávolabbi részében is elvégzi romboló munkáját, úgy helyénvaló dolog, ha a rombolás megtorlása nem késik esztendőig. A bűnt kövesse nyomban a bűnhődés.

Mindezeket követelni szent joga van a magyar gazdáknak. A szociáldemokrata sajtó elvadulása s az ezt követő munkásforrongás nem csupán a jogos magánérdekeket veszélyezteti, hanem a közérdeket is. Az „ezerholdasok” uttörői a modern mezőgazdálkodásnak; a mezőgazdálkodás modernné tételétől függ a szántóföld proletárjainak a sorsa. A magasabb munkabérek nem a szociáldemokraták uszítása nyomán fakadó sztrájkok szülik meg, hanem az intenzív gazdálkodás, ebben pedig jó példával eddig nagyobb részt azok jártak elől, akiket a szociáldemokrata újságok ma úgy állítanak a munkánép elé, mint az éilhetetlenség, a tehetetlenség példaképeit.

A legfőbb ideje volna tehát, hogy a magyar gazdák türelmének vége szakadjon s különösen a gazdatársadalmi szervezetek nagyobb gondot fordítanak a szociáldemokrata sajtóra, annak rombolására. Van ezeknek a szervezeteknek akkora erkölcsi erejük, hogy a szociáldemokrata s velük rokonszenvező sajtó elvadultságának megfékezését kezdeményezhetik. A további munkában velük lesz az egész magyar társadalom.

Cs. Ö.

ÚJDONSÁGOK.

— **Személyi hír.** *Szögyény-Marich* László berlini nagykövet tegnapi Csórra utazott.

A Sz. K. K. A. K. tekeversenye. A Székesfehérvári Kereskedelmi Alkalmazottak Köre rendkívül sikertűl vacsorával fejezte be tekeversenyét, amelyről már egy ízben meg-

emlékeztünk. A verseny vasárnap 8 órakor ért véget, még pedig a következő eredménnyel: I-ső díj (egy szivarzó készület) nyertese Metykő Gyula, II-ik díj (2 üveg cognac) nyertese Kégl Sebestény, III-ik díj (1 üveg pezsgő) nyertese Léber Mihály, IV. díj (1 cigarettaárca) nyertese Bögyös István lett. A versenyt követő vacsorát Belak Ignác kitűnő konyhája készítette és számos felkészítő fűszerezte. Elsőnek Ketskés Elek igazgató szólott a kör elnökét éltetvén, utána Nerhaft A. Miklós háznagy a verseny bajnokaira emelte poharát, majd Linz Vilmos a kör védnökét, Prohászka Ottokár dr. megyéspüspököt éltette. Még több szellemes tőszit is hangzott s a kedélyes társaság éjjelig maradt együtt.

— **Beiratások.** Az állami főreálisiskolába beiratkoztak: I. A. 51, I. B. 47, II. A. 38, II. B. 36, III. 64, IV. 60, V. 31, VI. 20, VII. 15, VIII. 16.

A kath. főgimnáziumba 332 tanuló iratkozott be.

A felső leányiskolába beiratkoztak: I. 45, II. 32, III. 37, IV. 36, V. 20, VI. 11. Összesen 181.

— **A gazdasági gyakorlati vizsga határidejét a földművelésügyi miniszter tekintettel azon körülményre, hogy sok nem okleveles gazdának a szükséges felmentvényt mindezüig nem áll módjában megszerezni, a gyakorlati vizsga letételének határidejét a folyó, azaz 1906—1907-ik tanévre meghosszabbította. A vizsga letételének engedélyezését kérelmező folyamodványok folyó év október hó 31-ig a debreceni m. kir. gazdasági tanintézet iga gatószághoz nyújthatók be, ezen határidőn túl beérkező folyamodványok figyelembe nem vésenek. A kérvények miként való felszerelését illetőleg a vármegyei gazdasági egyesület szivesen szolgál felvilágosítással.**

— **A Szent-István-Terem új vendéglőse.**

A jó Cserveny bácsi, minthogy Veszprémben nagyobb vendéglő vezetését vállalta el, a Szent-István-Terem vendéglősségéről lemondott. Örömmel vettük a hírt, hogy a vezetőségnek ismét sikerült ezt a fontos és kényes kérdést a legelőkeltebben megoldania, amennyiben új vendéglőse Fekete Géza, az Otthon kávéház tulajdonosa lett. Fekete Gézát mindnyájan ismerjük s így előre is biztosítva látjuk ama reményünk teljesülését, hogy a Szt.-István-Teremben rendezett minden multság, estély és bál a vendéglős ügyes kiszolgálását, figyelmességét, előrelátó gondosságát és szolidaritását illetőleg utólról marad.

gyerekeim! ezt a házat megálldom, mert jönlkü ember lakik benne!"

Predikációit is ilyenféle rámára huzta. Például a csodálatos hálfgogs történetét gyermeki toldalékkal egészítette: „Mikor az öreg Péter bácsi kifogta a rengeteg halat, jöttek hozzá a szegények és rimáinkodtak: Péter bácsi! adjon kis halat, az Isten áldja meg! . . . Akkor az öreg Péter minden halat elosztott a szegényeknek és igen örvendezett a szive, hogy jót cselekedhetett.” Öreg napjaiban bizonyos kedélyeskedést is megengedett magának a predikálószeken. Egszer például éppen ezt predikálta: bönösek vagyunk mindnyájan, édes gyerekeim! bünös a káplán (ugyanekkor későn jöve, végig akartak surranni a templomhajón az első padokba, szokott helyükre, a gérész, molnár és az utmester; (ezt látva, folytatta) bünös a gépész, bünös a molnár, bünös az utmester . . . Képzelheto az illetőknek zavara . . . Örült a lelke mások boldogságán: gyönyörrel hirdette a fiatalok házasságát. Meg lehet érteni tehát, hogy szent haragra gerjedett, mikor egyik alkalommal így hirdetett: „N. N. ifju legény veszi magának házasársul N. N. tisztességes leányzót . . . édes gyerekeim! Hirdetném öket harmadszor, hanem azok a vén asszonyok elrontották az egészet . . .” Ilyen eset is történt: virágvásárnapján szól a hiveknek a szószékéről: „Édes gyerekeim! Kihirdetem néktek a nagyheti cerimoniat! . . . (a hivek figyelnek) . . . hétfőn nem lesz semmi. Kedden nem lesz — semmi. Szerdán nem lesz — semmi.” Erre a templomszólga fűlszolt: tisztelőndő plebános urunk. szerdán gyűmölesztö lesz! . . . Az öreg kapkod: „Igaz édes gyerekeim! eifeledtem! szerdán lesz

valami! . . .” És folytatta a cerimonia mondasit . . . Máskor ismét, szent Anna asszony napján így kezdett predikálni: „nagy asszony volt szent Anna, édes gyerekeim! nagy asszony volt! de nem testre, nem, hanem lélekre. Igen szerette a szegényeket! . . .”

Legkedvesebb szentje volt a szent Márton, mivel még a katonaköponyegjének felét is a szegényeknek adta. Régi odvas rámás képe ott volt a szentélyben és mikor a szakra mentem előtt terdet hajtott a Pista bácsi, akkor oda fordult a szent Márton kép felé, háromszor meghajolt előtte, üdvözölte a papsapkájával és ha volt valaki a közelében, így szól: „Édes barátom! ez aztán ember volt a talpán! igen szerette a szegényeket!”

Az emberiség iránt való háttáralan jóságá arra birta Pista bácsit már fiatal korában, hogy az orvoslást megtanulja. És ezt bámulatos tökéletességre vitte. Úres padásit, kamarája, szobája tele volt száritott gyógyfűvekkel, sok színű medicinákkal, kisebb-nagyobb üvegekkel. Rengeteg orvosi könyveket tanulmányozott keresztül saját szorgalmából és én szentül tudom, hogy áldott jó lelke finom sejtéssel érezte meg a bajnak valóságát mindazoknál a szegény betegeknek, akik hozzája fordultak. És bár istenáldott hatalmas gyógyszercei voltak, de bizonyos, hogy vidám, felhőiten tekintete, szívének csillógó részvéte, bizalmat keltő szavai szinte felgyógyulás számba ment. Mint az apostolok, úgy járt kelt a betegie között. Sokszor lakása, folyosója, udvara egész kórház volt; samaritanusi igralommal hajlott le hozzájuk, kényesen pepecselte a legszonyubb sebeket,

mosogatta, öntözgette balzsamjaival. Mindenek fölött pedig szeliden, de határozotlan követelte, hogy mondja minden beteg vele az orvoslás közben imádságait: „Jézus szent sebeiből kifolyó vér, gyógyíts meg engem, Jézus szivéből kifolyó vér, gyógyíts meg engem!” Voltak zsidók, akik vonakodtak mondani. Megtoporgott az öreg Pista bácsi és követelte a mondasit fölük. Kiváltképpen híres szengyógyító volt. Sikeres gyógyítását ezren és ezren áldották. A hatóság volt is sok baja, de a védekezése alig volt több, mint az, hogy: „nem szabad szeretnem az embertársamat? Nem szabad rajta könyörölnöm, ahogy nekem a jó Isten adta? . . .”

Megtörtént egyik évben, hogy Szilveszter éjjelen lezarta a betegek naplóját (nagy gonddal vezette évről-évre) és látja ám, hogy betegjeinek száma 1847. Hálálkodott, hogy csak jönne még egy beteg! Késő éjjelen csakugyan jött egy szembajos és még újév hasadta előtt nagy öröme-re a Pista bácsinak, kiellett az 1848. — A gyógyítás, lehet gondolni, ingyen számba ment és hogy mennyit ráfizetett a szegény betegeknek kis uti-költségre, azt nehéz volna elmondani.

Igy bizony a háztartás nagyon sokszor megakadt, se tejbé való, se tej nem volt és a gazdaasszony szomoruan ült az üres konyhában, hogy no most mi lesz? A fiatal káplánok nehezen túrték ezt a siralmas állapotot és az egyik erős, hatalmas szál ember egyszer kifakadt, hogy az nem járja, hogy senki párgatonát nem fűzet, ök meg koplaljanak, Pista bácsi megjött és fölhatalmazta a hátralekötö beszédésére. A szigorú intézkedésnek nagy hatása lett. De csak jön ám az egyik hive, aki híres volt arról, hogy soha nem

— **Alapítványi hely.** A Krisztkovits-féle árva gyermekek számára tett alapítványi helyre, a mely Budán (II-ik kerület) a Krisztkovitsvárosban, az apacák felügyelete alatt levő árva-házban a székesfehérvári káptalan a városi hatóság előterjesztésére Bódi Janka 8 éves árvaleánykát jelölte, a kinek anyja, özv. Bódi Józsefné, mint varrónó keresi kenyerét s a kis leány kitünő bizonyítvánnyal rendelkezett.

— **A Polgári Dalkör hangversenye.** E hó 8-án (szombaton) a Latzkovits-féle vendéglő kellemes helyiségeiben a Polgári Dalkör nagyon sikerültnek ígérkező szűrt mulatságot rendez, melynek keretében a dalárda magas színvonalon álló hangversenyei szerepel; a Polg. Dalkör mulatságot egyébként kedves bohóságok is fűszerezik. A ki jól akar mulatni, az bizonyára nem feledkezik meg a 8-iki dátumról.

— **Újítás a póstánál.** F. hó 4 ikétől kezdve a város jelentékenyebb forgalmu utcáiban elhelyezett gyűjtőszekrényekből a levelek naponként egy rendkívüli gyűjtéssel d. u. 2 órákor is begyűjtettek s ezen szekrények a 2 órai gyűjtést jelző tábláscskákkal lesznek ellátva. — A kocsi kézbesítő járatok minden hó 4-ig az első kézbesítésre kiadott anyag teljes lekészítése után indulnak ki a második kézbesítő újokra, míg a hó többi napjain, a második kézbesítés már délelőtt 11 és 12 óra között kezdetek meg.

— **Összeomlott sütőkemencék.** Boross Sándor helybeli pékmester két kemencét építtetett Kossuth-utcai házában, amelyeket tegnap este fűtöttek be először. A tűz körülbelül négy óra hosszáig égett a kemencékben, amikor azok úgy éjfél táján földrengésszerű robajjal összeomlottak és beszakadtak az alattuk levő pincébe. A pincében Márkus Béla kávésnak nagyobb mennyiségű palack-bora volt, amit a leszakadó kemencék maguk alá temettek. A veszedelem helyszínén a tűzoltók is megjelentek, de munkájuk nem akadt, mert a kemence téglái az égő fahasabokot úgy eltemették, hogy azokhoz levegő nem férvén, lassankint elszenesedtek. A kár 4000 kor.

— **Beírások eredménye a felsőkereskedelmi iskolában.** Alsó-osztályba felvételt 45 (eddig elért legnagyobb szám, főigazgatói engedéllyel), középsőbe 36, felsőbe 31, összesen 112. Tízszel több, mint az előző évben.

— **Letört virág.** Szüts József és neje szül. Knobloch Franciska legmélyebb fájdalommal tudatják, hogy forrón szüretet egyetlen gyermekük, jó unoka és rokon Szüts Mariska rövid szenvedés után f. hó 4-én Budapesten 12 éves korában jobblétre szenderült. A drága kis halott földi maradványa f. hó 5-én d. u. 4 órakor fognak

figetett és keservesen panaszkodott, hogy a káplán ur nem enged és nem tudja miből fizesse meg a hátralékot. „Vigy el hát egy zsákkal — mutatott Pista bácsi a már befolyt gabonákra — ez elégíti ki a káplán urat” (filiból való volt az ember és a káplán éppen ott verbuválta a járandóságot). Mikor haza jött a káplán és dicsekedett, hogy ime, még az a híres rendellen fizető ember is meghozta neki a gabonát, akkor a Pista bácsi lelke nevetett az örömtől és beszélgette másoknak, hogy — hogyan becsapta a káplán urat! . . . .

Különben is értett a finom kedélyeskedéshez; egyszer egy fiatal nagyi rokona gyönt nála és mise után szokás szerint megvendégelte. A folszabadtal bűnös vidám kedvében így szólt:

— Pista bátyám! fartattál volna-e, ha nem gyónoom meg, hogy nem bőjtöttem?

— Oh kedves öcsém! — felelt az öreg, — minnek azt a vizet zavarni, ami ugyis elég zavaros! Az öregot nem szerette Pista bácsi. Örökké fiatal szíve tiltakozott az öregség ellen és így az életben sem szerette látni az öregot. — Nincs öregség — gondogatta — aki öreg, az az öregséget maga magának köszönje; az embert a szívének fiatalasága bírálja meg, hogy minő koru. És csakugyan ez az öreg típus pap csodálatos fiatal volt; dalolt, mint a madár, habár a szárnya tépett és eleven, üdözött volt a lelke vén testében, mint szép fiatal arcom öreg rájáiban. Soha embert nem láttam, aki a lelkét úgy ki tudta hüvelyezni elvénhedett testéből és soha szemeket nem láttam, melyeket a szívnek varázsa öreg korban oly úde fényességben meg tudott volna

Székesfehérvárait a gyászháznál (Tolnai-utca 14. sz.) a róm. kath. egyház szertartásai szerint bezeneteltetni és a Szent Háromságról címzett sirterben örök nyugalomra helyeztetni. A kedves gyermek lelkiüdvét az egészteleő szentmiseáldozat f. hó 6-án reggel 7 órakor fog a székes-egyházban a Mindenhatónak bemutatatni.

— **A fotografáló ágyugolyó.** Szászországi napilapok korszakalkotó találmányról adnak hírt, a melynek a haditudomány terén — ha ugyan az egész találmány nem valami kacsá — óriási szerepe lesz. Az új találmány egy lövőkészülék, melylyel egy fényképezőgépet (600 méterre (2) a levegőbe röpitenek. Mikor a löveg legnagyobb magasságát elérte, önmagától működésbe jön, nyílik és záródik s a kornyeket két mért-földnyire lefényképezi. (600 méter magasságból?) A gépezet erre egy ejtő-ernyő segítségével lassan leereszkedik a földre. (Függőleges irányban?) Egyes lapok szerint a találmány szerkezetét még nagy titokban tartják. Mások azonban azt írják, hogy már az összes országokban szabadalmazták, sőt Németország meg is vette. A feltaláló egy Maui nevű drezdai mérnök 480.000 koronát kapott találmányáért és ő lesz az igazgatója az építendő gyárnak. Egy löveg előállítás költsége 84 korona. Némely lap állítása szerint a szerkezetet már ki is próbálták a berlini katonai gyakorlóterén és teljesen használhatónak bizonyult. Kíváncsiak vagyunk, hogy mi igaz az egész híradásból.

— **Öngyilkos elmebeteg.** Juhos Ferenc ur-híai lakoson már régebb idő óta mutatkoztak az elmebetegség tünetei. A szerencsétlen ember állapota tegnap azután annyira rosszabbodott, hogy hozzatarozói elhatarozták hogy behozzák Fehérvárra és gyógykezelteik. Mútan a beteg ember sehogymen volt rávehető, hogy orvoshoz menjen, atyjának id. Juhos Ferencnek Jancsár-utca 18. szám lakásán helyezték el. A beteg ágyba fektült, felesége és leánya pedig dr. Szigeti Lajos orvosért mentek. Míg ők odajártak azalatt a szerencsétlen ember, dacára, hogy többen voltak mellette, egy vigyázatlan pillanatban zsebkésével torkába szurt. A szúrás halálos volt, mert átmet-szette a gégefőt. Az esetről nyomban értesítették a rendőrséget, ahonnan Simon Sándor rendőral-kapitány, Sulyok János rendőrbiztos és dr. Árokay Antal jelentek meg a helyszínén, de ők is már csak a beállt halát konstatahálták. Az öngyilkos elmebeteg hulláját beszállították a volt városi kórház hullaházába.

— **Az anya büne.** A sok szomorú tevé-désnek ismét egy megdöbbenő nyilvánulása izgatja fel városunk lakosságát s egy rövid időre tartani. Talán mivel annyira tudta magát függetleníteni mindenőtől. Beszedje, öltözöködése, visel-kedése, minden ize eredeti volt. Petőfi-gallert hor-dott, cingulását ékes csokorra kötötte, szópókát-lan szárból pipált, maga pácolta a dohányt és nyolcvannegyéves korában szép magyar nótákat énekelgetett: csilingelt a hangja, mint a remegő kis gyereké és ragyogtak a szemei, mint a ma-dárkák, amely egyik agról hamar a másikra szállt, mert semmije sincs, a mi helyéhez kösse és mind-ent magával hordoz.

Igen! örök fiatal volt a Pista bácsi és nem szerette az öregeket. Többször megtette azt a furcsaságot, hogy minisztere nem volt, kis lány-kákat rántott elő, hogy ők szolgáljanak az Úr oltáránál. Az egyik buzgó asszony egy ilyen al-kalomkor bőszenen rántotta el az oltártól a lány-kákat és egyszer — mivel egyetlen vén cigányon kívül éppen senki férfi nem volt a templomban, azt állította oda miniszternek. Pista bácsi békén viselte, de mise végén, mikor kifordult, az öreg asszony felé nézett és kemény hangon kérdezte meg tőle:

— No hát ez a vén bűnös jobb volt, mint az a két kis árthatlan?

Nem régeiben az az igazi tehetetlen öregség hátulról férközött hozzá és rohannal foglalta le lelkének erejét, fürgé lelke úgy vergődött, mint a madár, ha kezd kifáradni. És elfáradva el-aludt.

Nagy szív volt ez a jó Pista bácsi. Igen igen tudott szeretni!

Domonkos István.

fellebbenti a fátyolt azokról a sötét bűnökről, a melyek a napi események krónikájában mind sürűbben fordulnak elő. Szabados Mária, csóri születésű 30 éves cselédeleány, a ki az Ósz utcai Reinitz-féle kávéházban szolgált, a bűn útjára lépett, a melynek következményei lettek. Szörnyű aggodalommal várta a napot, a mely bünye a nyilvánosságra fogja hozni s egyben elhatározta, hogy bűnös szerelmének ártaiban gyümölcsöt el fogja pusztítani. Tegnapelőtt este a ház félreeső helyén életet adott gyermekének s azt rögtön bele is dobta az ürögödörbe. A háziak hallották a gyerekcsirást s mivel a leány soká nem jelentkezett, rátörték az ajtót s ott találtak nagy vértócsában. Tovább kutattak s később ráakadtak a gyermek holttestére is. Liszt Ferenc és Sulyok János rendőrbiztos megjelentek a helyszínen és a szerencsétlen gyermek holttestét kiemeltették, az anyát pedig a Szent György-kórházba szállították. Szabados Mária bűnösséget mindenáron tagadni akarta, illetőleg azzal védekezett, hogy a gyermek halva jött a világra. Ez ellen szólt azonban az a körülmény, hogy a háziak hallották a gyermekcsirást valamint a törvényszék rendeletéből végrehajtott hatósági boncolás, amely kétségkívül megállapította, hogy a gyermek születésekor teljesen egészséges volt s a halált fuladás okozta. A törvényszék boncolást Sárkány Ferenc vizsgálóbíró jelenlétében dr. Pataki Ármán törvény-segíki orvos és dr. Molnár József ker. orvos vezették. A leányt felgyógyulása után beszállították a törvényszék börtönébe.

— **Szülői figyelmebe!** Tisztelelet értesitem a n. é. közönséget, hogy 20 év óta fenálló általában elismert legjobb hírnevek orvendő zene-iskolámba tanítványokat hegedű, ének, gordonka, fuvola és összjátékra (különösen előrehaladottabb zongoristák figyelmebe ajánlom, kik magukat a kamara zenében öhajják gyakorolni) elfogadok. Jelentkezni lehet lakasomon Szt. István-utca 3. Tandij mérsékelt, beírás díj nincs. Szegény, de tehetséges tanítványok fel tandíjmentességben is részesülnek. Magánórák megbecsülés szerint. Minden tanítvány hóténként 3-szor részvetel zenei oktatásban. Tisztelelettel *Hermann Ede* zenetárnár.

— **Elgázolt gyermek.** Pajor János helybeli tűzoltó 3 éves hasonnevű fiacskaja f. hó 3-án d. u. édes anyjával a vizvárosi ovoda mellett levő kutra ment vizért. A kis tíu utközben elmaradt anyjától s az utca közepén játszadozni kezdett. Ekkor jött arra sebes vágatásban kocsjával Tomán Imre helybeli kigyó-utcai lakos keményítőcs, ki nem vette észre az ut közepén levő kis fiut és kocsjával neki hajított. A kis gyermek mellét a kocsi kerekei valósággyal összeroncolták, négy oldalbordáját betörték; a fűle tövén pedig óriási tatongó sebet okoztak. A szerencsétlenül járt kis gyermeknek dr. Szigeti Lajos orvos nyújtotta az első segélyt. Tomán Imre a rendőrségnél azzal védekezett, hogy a nagy por miatt nem vette észre a kis gyermeket, midőn azonban észrevette a szerencsétlenséget nyomban megállította a kocsiát. Hogy a szerencsétlenségért kit terhel a felelősség, azt majd a megejett vizsgálat fogja kideríteni. Hogy városunkban különösen az utóbbi napokban türhetetlen a por, az bizonyos s azt is tudjuk, hogy a Rákóczi-utc hiába várja az öntözést. Ilyen körülmények közt nem csoda, ha baj történik. A kis gyermek állapota súlyos.

— **Tolvaj asszony.** Kollár Pál véieneci lakos tegnapelőtt reggel arra a nem éppen kellemes meglepetésre ébredt, hogy udvaráról az éj leple alatt ismeretlen tettes több libát ellopott. A károsult fejelentésére a csendőrség megindította a nyomozást, melynek során kiderült, hogy a tettes Hajnal Ferencné velencei baromfikereskedő volt, akinél a lopott libákat meg is találták. A tolvaj asszonyt fejelentették a helybeli kir. ügyészségnél.

— **Poharzás közben.** Wimmer Károly budapesti lakos a napokban Lovasberényben járva, betért egy pohár borra Czagler Ödön vendéglőjébe. Wimmer Károlynak csakhamar társa is akadt Polák Gyula lovasberényi lakos személyében. Amikor Wimmer távozott a vendéglőből, észrevette, hogy 30 korona értékű ezüst cigarettá tárcája eltűnt. Fejelentésére a csendőrség megindították a nyomozást és az eltűnt tárcát Polák Gyulanál találták meg. Polákot fejelentették a székesfehérvári kir. ügyészségnél.

— **Gyanus rosszullét.** Baranyai Ferenc 30 éves, szendi (Komárommegye) illetőségű legény mindenféle minőségben volt alkalmazva Birk János helybéli pékmesternél. Nevezett tegnap délután hirtelen oly rosszul lett, hogy a mentőket kellett tudósítani Baranyai elszállítása végett. A szerencsétlen ember e közben folyton vért hányt és többször elájult. Baranyai hirtelen rosszulléte, mely igen különös körülmények mellett következett be, az őt mindig egészséges embernek ismerők előtt gyanusnak tűnt fel s értesítették az esetről a rendőrséget, mely Liszt Ferenc rendőrbiztost küldte ki, hogy Baranyait kihallgassa. A kihallgatás során Baranyai előadta, hogy f. hó 1-én délután gyufaolajat ivott, azért, mert fölötte bántotta az, hogy Rab József kocsisal elseje délutánján összeveszett. A mentők Baranyai Ferencet súlyos belső sérüléseivel beszállították a Szent György-kórházba. A vizsgálat folyik.

Kinyomozott vadörzök. Tegnap reggel a várpalotai csendőrség két embere arról értesítette a helybéli rendőrséget, hogy két előttük ismeretlen vadörzö a várpalotai erdőben egy szarvast lőtt és azt Szekesfehérvárra szállítottak értékesítés végett. A rendőrség megindította a nyomozást, melynek során az orozva lőtt szarvast tényleg meg is találták egy helybéli vadkereskedőnél. Ez azután bevallotta, hogy a szarvast Molnár Mihály szekesfehérvári és Vörös István orsi illetőségű ismert vadörzöktől vette. A szarvas husát a rendőrség elkobozta és nyilvánosan elárvereztette, míg a vadörzök ellen megindult az eljárás.

A legszörvök megbetegedésénél letele hontas azonban, melytől az első jelek mutatkoznak, önmegkezeléssel nem, mert is megelőző, mindenkor egy határozott szert készletben tartani, meg pedig nem kolleges ellen espreket vagy cikorákat, hanem egy feltétlen segítő házszert. Mint ilyen legelőbb ajánlható a „Sirolin-Roche”, mely számos kórban hat kiprobalva és a legszörvök, valamint bronchialis hurut ellen a legjobb hatásának ismertettét. „Sirolin-Roche” kevesebb a kórtét, gyógyítja a gyulladást és egyben elmozdítja az elvágyat is. Minden gyógyszerzetekben kapható.

Ismeretlen tolvaj. Kellémelen meglepetése tört háza a napokban Nemeth Lajosné csakvái lakosné. Azáltal, a míg ő Szekesfehérvárról úgy es bajos dolgait végezte, eddig ismeretlen tejes behatolt bezárt lakásába és ott a bezárt szekrényt felfeszítve, abból 400 korona készpénzt ellopott. Gyanussa teszi a dolgot, hogy a lopás idejében egyedül a károsult édesanyja tartózkodott a házban, akit leánya a ház őrzetével bízott meg. A nyomozás folyik.

Zsebtolvajlás a vasuti állomáson. Juhász Józsefné pakozó lakosné a napokban háza akart utazni Szekesfehérvárról. A helybéli vasuti állomáson eddig ismeretlen zsebtolvaj klopota az asszony zsebéből 76 koronát tartalmazó pénztárcáját. Juhászna a zsebtolvajban egy tekete bajszu, alacsony termetű uriasan öltözött fiatal embert sejt, aki feltűnően sokat forgolódott körülötte, amikor jegyet akart váltani. A nyomozás megindult, de a zsebtolvajt cizideig nem sikerült kézrekeríteni.

Több oldali felszólításra van szerencsém a n. é. közönséggel tudatni, hogy hetenkint csütörtök, péntek, szombat és vasárnap a felvételeket személyesen eszközöm. Szigeti és Társa fényképész, Szekesfehérvár. Kossuth-utca 9. sz.

— **A nyilvánosságról.** Egy német újságban olvassuk a következő kis elmefuttatást, melyben egy újságíró kesergő el tapasztalatait:

Kétféle nyilvánosság van, egyik, amely mivelünk újságírókkal foglalkozik, szóval, amelyik újságot olvas. A másik fajta a nyilvánosságnak az, amelyik a mi hatáskörünkbe tartozik, azaz, amelyet nekünk, a sajtó embereinek meg kell figyelnünk, ahonnan kérésű életű anyagunkat merítjük, szóval, amelyről mi írunk. Összintér, szóval, a sors egy kicsit gonyolódott, amikor az

újságíró külső alakját megteremtette, mert ezt a szerény, mondhatnám jelentéktelen külsejű valaki, aki újságírónak érzi magát az élet tartalmas szin padán ugyana: a szerepet tölti be, ami a modern színházak tüvelője. Az újságíró kezé mindennap belejár a világtörténelembe. Előtte nem marad ajtó zárva s köszönése viszonzatlan nem marad, — csak hogy ez a viszonzás csaknem mindig más, fnom műanszokkal teljes. Ez a körülmény különben áment már a köztudatba is és így van azután, hogy az újságíró amig ujoncoskodik pályáján, nagyon gyakran tulbecsüli azt a benyomást, amelyet lapja címével ellátott névjegyére kelt, Velem is megértő, mikor Berlinben újságíró pályámat megkezdtem, hogy hírszolgálati kötelességem teljesítésekor elutasított kaptam.

Az eset Charlottenburg egy elzárt részén történt a művészei főiskola mellett, melyet éppen akkor avattak föl a császár jelenlétében. Kezembem egy levélborítékot, melyben a főiskola igazgatóságának szerkesztőjének számára küldött meghívója volt, közelkedem egy rendőrtisztviselőhöz. A rendőrtisztviselő azonban nagyon el volt foglaltva. Formás szöke fi je a fényes sisakkal idegesen mozgott. Minden pillanatban várták a császár kocsijának megérkezését. Visszaadta a levelet.

Körem, engedjen be, én hirlapíró vagyok. Alig mondtam azonban ezt ki, a háttérben már nagy kocsmögög kezeledeit. A tömeg óriási hurrázásban tört ki s az első ulanások lándzsái már egészen a közelben fénylettek. A császár jött s én hirtelen egyedül állottam az elzárt és üres átjárón.

A sajtó képviselője vagyok — mondogattam állhatatosan.

Ekkor a rendőrtiszt is elhagyta a türelme. El kellett tavolítani. O volt felőls a tér teljes elzárásáért a császár megérkezésekor. Mint egy vezér a harcal előtt kiáltott:

Semmi közünk a sajtóhoz!

A vege az lett a dolognak, hogy a menet elvonulását jobb hely hjan egy bérkocsi bakjáról néztem végig. Pedig általában bevett szokás, hogy a sajtó minden ilyen ünnepléhez külön belépőjegyet kap. Ily alkalmakra nem a megszokott szabad belépőjegyet, hanem szamoszolt szabadjegyeket adnak ki. Itt aztán csupa protezsált ur és holgy közé kerül az ember s igen köllemes dolog, ha az arra haladó lovasrendőr harsány hangon felszólít bennünket:

— Szabad kérem egy kis utat.

Hej, csak a hivatásommal járó hidegvérre ne lenne szükségem bizony-bizony, heves hangon vágnék vissza.

A pillanatnyi helyzet észszerű kihasználásával gyakran több eredményt érünk el, mint a protekció, avagy a könyvomasok támogatása által. A legszebb eredményt akkor értem el, mikor — magam sem tudom, hogy hogyan — egy előkelő klub terrasára kerültem. Két esztendővel ezelőtt történt az eset, mikor egy királyi vendég érkezett császáruk látogatására. A fekete kavé után mindkét uralkodó a terraszon tartott cerclet. A klub tagjai szmokingban és egyleti sapkával a fejükön szaladgáltak fel és alá. Az én sapkáim egész egyszerű volt, körülbelül olyan, mint a gimnazista diákoké. A rendező hozzám jött. Biztos voltam felőle, hogy kiküldenek, mikor a titkár, kit személyesen ismertem, oda szólt:

— Önt, ugyebár, egész titokban küldték ide?

Elég nagy diplomata voltam, némán állva maradtam s nem kellett kimennem.

Arra is volt eset, hogy a hivatalos világ is tudomást vett az újságírókról — ha szüksége volt reá. Ebben az esetben azonban nem szándékozom indiszkrétömöt azon urakra kiterjeszteni, akiknek előszobájukban még nagyon sokszor fogok megfordulni.

IRODALOM.

— **Egy kedves könyv.** A következő sorokat kaptuk: Felhívás. Szűz Mária választott leányainak szolgálatot vélvén tenni és azon reményben, hogy szives fogadtatásra és pártolásra találók körükben, — kis kézikönyvecskét állítottam számukra össze a következő tartalommal: Előszó. A kongregáció szabályai. Az ünnepléyes felvétel szerzataisai: Veni Sancte, Veni Creator, Érmek szentelése, Trienti hitvallás. Főajánlási ima, Magnificat, Te Deum, Szent vagy, Uram, Tantum ergo, Genitori. Az előjárók választásának és főavatásának szerzataisai. Naponkénti társulati imák: Reggel, Üdvözlény mennyországnak királynéja, Este, Lelkiseretvizsgálat, Ottalmad alá futunk. Heti gyűlések alkalmával végzendő imák: Gyűlés elején, Zsolozsma a szeplőtelen fogant. Tiszteltetére, Gyűlés végén, Lorettói letenye, Tanácskozás előtt, Tanácskozás után. Ajtatósság az elhunyt tagokért. Letenye Krisztus kinszenvedéséről, A mélységekből (129. zs.) Különbözű ajtatósságok: Karénekek, A rózsafűzer, Októberi rózsafűzér-ajtatósság, Emlékezzél, Szent Alfonz imádsága bajban és szenvedésben, Naponkénti főajánlás szűz Máriához, Fohász kísértés idején, Rózsafűzérke a szeplőtelen fogantatás tiszteltetére, Gyónás előtt, Gyónás után, Aldozás előtt, Aldozás után, Kilencnapai ajtatósság a szeplőtelen fogantatás tiszteltetére. Néhány szó a bucsuról. Mi a bucsu, Hányféle a bucsu, Van-e az egyháznak hatalma bucsu engedni? Alból engedi az egyház a bucsut? Mi a teendőnk, hogy bucsut nyerjünk? A kongreganisták bucsunapjai. Láthatni ezen tartalomjegyzékből, hogy megtalálhatnak a kongreganista leányok könyvecskémbe minden a kongregációba előforduló szerzataist és használatos ajtatósságát. Ezen könyvecske egész vászonkötésben piros metszettel 80 fillérért kapható. Zombor (Bácska) *Schnobl Nav. Ferenc* kiálján.

COOK és JOHNSON
amerikai

Patent

Tyukszem-gyűrűje

(törv. védve)

ma az egyedüli szer, mely a kínos, tyukszemfájdalmat azonnal megszünteti és a tyukszemet kiirtja.

A világ legjobb szere!

Minden bevőnek ajánlható.

1 darab ára 20 fillér, 6 darab 1 korona.

Kapható Szekesfehérvárról:

Czollner Vince, a Magyar Korona,

Lukács Lajos, a Fekete Sas,

Mrich Viktor, az Őrangyal,

Takácsi Nagy József, az Isteni Gondviselés,

Pásztor Sándor, a Szent István,

Say Rudolf özvegye, a Szent Háromsághoz címzett gyógytárakban.

Sirolin
Ez az az étvágy és a hirtelen megérkező kórház, világosság, új teremtés.

Tüdőbetegségek, hurutok, szárazkőhögés, skrofulózis, influenza

elien számtalan tanár és orvos által naponta ajánlva.

Mihelyt értéketlen utánzatok is kínálnak, kérjen mindenkor **„Roche” eredeti csomagolását.**

F. Hoffmann-La Roche & Co. Basel (Svájcs).

„Roche”
Kapható orvos rendelésre a gyógyszerárakban. — Ára lvegenként 4—6 korona

Nyomatott az Egyházmegyei Könyvnyomdában, Szekesfehérvárról.